

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, — ESTRANGER, 2'50

ELS PLANYS D'UN VELL EMPERADOR

—Hostes vingueren, que de casa em trageren!...

L'oreig entre les canyes

La ponentada ja cedeix. En Bergamín es bat en retirada, i ben depressa. Allò que havia d'ésser ventada furiosa, s'ha convertit en un oreig suau. Les llances s'han tornat canyes. I en lloc de la ventada entre les llances, tenim l'oreig entre les canyes. I que ens perdoni l'alt poeta En Josep Carner que utilitzem el títol de la seva darrera obra poètica.

Aquell traspàs de serveis de les Diputacions catalanes a la Mancomunitat de Catalunya, que donà tanta feina al Consell d'Estat i al Consell de Ministres, acabarà essent aprovat. Uns quants tràmits burocràtics, externs, de paper i tinta, han bastat perquè el Govern accepti al cap-d'avall la voluntat de Catalunya. De tota l'ofensiva bergaminesca no haurà quedat altra cosa sinó un intent de humiliació. Diuen els francesos que riu bé aquell que riu l'últim. I en aquest sàinet de la política centralista som nosaltres, els catalans els qui acabem rient.

No sols la qüestió del traspàs de serveis està a punt de tenir una solució satisfactòria per a Catalunya, sinó que arriben veus de Madrid assegurant que s'ha iniciat allà dall un canvi d'actitud respecte la qüestió catalana. Es torna a parlar de l'ampliació de les facultats de la Mancomunitat de Catalunya, i d'autonomies locals i regionals. L'ex ministre de la Governació senyor Goicoechea, elegant i encatronat personatge del quasi partit d'En Maura, ha vingut o Barcelona a pendre part a les tasques de la semana municipal, i ens ha fet saber que a la tardor, després de la verema, ens donaran autonomia. Naturalment, aquesta autonomia a què el señor Goicoechea a'ludeix, deu ésser aquella pobreta autonomia administrativa, magra i trista, que no fa goig ja als catalans.

De totes maneres, acabem de veure com s'esvaeix el fum de l'ofensiva terrible dirigida pel Mariscal Bergamín. L'exèrcit burocràtic centralista ha deixat les llances feridores per empunyar les canyes inofensives. I fins a nosaltres arriba la lleu remor de l'oreig entre les canyes, que és una remor mediterrània i mofeta.

Nacionalisme inacceptable

Polònia era per a nosaltres, catalans, quelcom així com un mite sentimental. Aquella perseverància en el patriotisme, aquella fe en la reparació de l'escarterament de la pàtria, aquella resistència, de voluntat, de cabals i de sang davant dels triples dominadors feia, de Polònia, la nostra admirada. I quan, la guerra finida, els aliats imposaren la reintegració polonesa, pensàrem que ja la guerra no havia estat estèril.

Però Polònia s'ha traït i ha traït als seus fervents. En lloc de refermar-se en la seva llibertat, ha preferit continuar la guerra, regirant-se contra Rússia, la Rússia revolucionària, que li havia otorgat espotàniament la independència. Els polonesos volien més terra i més gent, encara que no fossin terres i gent seves. Volien sense dubte la Polònia gran, i sense meditar en que els imperialismes acabaven d'ésser vençuts reivindicant una frontera oriental més extensa. Els aliats darrera seu l'empenyien, creient que junt amb els ucranians nacionalistes aconseguirien ferir el costat de la república dels Soviets. Els aliats no deturaren l'ofensiva polonesa perquè encara que no acceptessin el dret a les reivindicacions territorials, acceptaven l'escomesa els bolxevics. I Polònia marxa contra Rússia.

El nacionalisme se desplaçava així, vulnerat pels esclavitzats de la vetlla i mantingut pels revolucionaris. Ja no era el comunisme, ni la dictadura proletària lo que estava en perill, sinó la pàtria mateixa, i altra volta se torna a produir un paralelisme entre la França jacobina i la Rússia bolxevic. Tots foren uns, russos, inclús els anti-bolxevics. A l'alemany i l'austriac d'atens succeïen els polonesos. Els vells russos s'allistaren per la pàtria; els joves russos per la pàtria i per la revolució.

Polònia ha estat vençuda, expulsats els seus exèrcits de Rússia, invadida la seva terra, menaçat el mateix cor de la pàtria. Vençuda per una pàtria pel seu mancamment al sentiment de pàtria; vençuda per la llibertat, pel seu mancamment a la llibertat. Arreu del món, no trobarà cap veu germana, ni en

aquells petits pobles que la tenien com mestressa en sofriments i en fermesa.

Catalunya rep una gran lliçó amb el nou infortuni del poble polonès, la lliçó de que una nacionalitat, davant dels homes, no té dret a oposar-se a la llei de l'esperit que arriba. Hi hauran polonesos que a hores d'ara preferiran la vella Polònia dominada, a la Polònia actual guerrera i conservadora. La llibertat se poseeix per a fins de llibertat. A un home se li otorga el dret al sufragi per a la intervenció en la vida civil, per a que reguli el seu règim de convivència, no pas per a que exerceixi la venalitat. Així els pobles tenen dret a ésser lliures mentre no practiquin accions antiliberals. Si ara Rússia, imposés a Polònia dret de tutela, nosaltres el rebutjaríem, però molts el trobarien just. L'alliberarem,—dirien els russos—se regirà contra nosaltres, contra la nostra integritat nacional i contra la nostra revolució. Té ànima feudal, ànima guerrera i capitalista. Que ho pagui...

En les petites jíltes i fòbles que perduren en la post-guerra, a nosaltres ens succeïx quelcom semblant an aquells germanòfils que tot i admirant a Alemanya, volien, homes de llibertat, el seu venciment. Amb tot i estimar als polonesos, homes de llibertat, desitgem el seu venciment pels bolxevics.

PARADOX

Aquest número ha sigut censurat

Les columnes de la pàtria gran

DES enera llegirem a la premsa local un telegrama de Madrid, on es deia que un senyor anomenat Sans i Coy havia marxat cap a Barcelona, després de coniferenciar amb determinats personatges de la política madrilenya sobre la formació d'un Centro de Concentració Española a Barcelona, del qual el tal subjecte és president. Amb la olor es coneixia que aqueix Centre vé a ésser una cosa així com aquella Liga Patriòtica Española, que ara fa un any i mig va cometre les covardes malifetes que tots recordem.

Quan vam llegir el nom d'aqueix novell personatge espanyolista, ens digüerem que a casa seva el deuen conèixer. I en efecte, a casa seva el coneixen molt, i qui diu a casa seva, al seu poble. Resulta que el senyor Sans i Coy és un personatge del mateix gènere que aquell senyor Bordas, president de la Liga Patriòtica Española, la història del qual s'explicà al Congrès.

I diem que és del mateix gènere en el mal sentit de la paraula. Tenim a la vista un article publicat al setmanari de Vilafranca del Penadés *Lluitem!* on estan explicades per peces menudes la vida i miracles del senyor Sans i Coy. Vida i miracles que no poden ésser més edificants.

Si les columnes que la «pàtria gran» té a Catalunya són totes tan fortes com el senyor Sans, cal preveure una ensorrada. Les coses que conta el periòdic vilafranquí són tan greus, i afecten de tal manera la honorabilitat de la persona de que's tracta, que nosaltres no ens atrevim a reproduir-les aquí, ni tan sols en part, sense que això vulgui dir que dubtem de la veracitat del articulista de *Lluitem!* Els qui tinguin interès a conèixer aquest desconegut personatge, faran bé proporcionant-se un exemplar del dit periòdic.

Que un vidvorid qualsevol tracti de muntar combinacions amb el fi que és de creure, a ningú no pot estranyar. Es una d'aquelles manobres que veiem cada dia entre la genteta que pensa quina en pot fer per a treure el ventre de mal any. Però si que és d'estranyar que a Madrid s'escoltin a individus de aquesta mena, sense pendre les precaucions i els informes que són del cas. Es veu que en certes esferes polítiques i oficials madrienyas escolten a qualsevol que els vagi a parlar mal del catalanisme i a oferir-los els seus serveis per a combatre la hidra.

Aquest senyor Sans de la «concentració espanyola» ha aconseguit, segons diuen els telegrams, que el Govern hagi ofert una biblioteca a la nova i fantàstica entitat. Com que l'únic concentrat sembla ésser ell mateix, podrà vendre, si li plau, la biblioteca a pes de paper, i no haurà perdut del tot el viatge que ha fet a la cort d'Espanya.

Segons el caustic biògraf d'En Sans i Coy, el tal personatge espanyolista és fill de Martoró, ha estat a Amèrica i té més de 60 anys. D'altra part, resulta molt conegut als establiments barcelonins vulgarment coneguts

amb el nom de *tasques*, és entès en tota mena de jòcs.

Tal és la nova columna amb que el centralisme compta a Barcelona. Tal és la nova adquisició que acaben de fer els guardians ferotges de la unitat de la pàtria. Es una columna i una adquisició que no pot envejar-les ningú. I és que avui no es troben a Catalunya més que unes quantes escurrialles per a fer de *grooms* del Poder central.

FULMEN

Prenent horxata

EN una de les taules de l'Horxateria Valenciana, xuclant-ne una *del temps*, s'hi escauen per casualitat el sovieta Garraf, el senyor Esteve i En Just. Aquest últim és un obrer dels que treballen.

La calor inicia la conversa, la continua el comentari al darrer viatge del Rei i s'acaba parlant de la qüestió social.

—Jo—diu En Garraf,—si hagués de descriure d'una manera gràfica l'actual organització de la societat, la representaria per un obrer de quatre grapes fent de burro i portant montat a l'esquena al capital, un senyor amb barret de copa, ulleres negres i panxa grossa, que com més diners té, naturalment, més pesa.

El senyor Esteve, que ha entès ben bé la *indirecta*, fa el paper de Met, i tranquil·lament, entre xarrip i xarrup, diu:

—Doncs jo, si fos, mal comparat, un «Pícarol» i hagués de dibuixar una cosa que representés el comunisme, no tocaria del paper de burro a l'obrer que vos hi heu posat, però al seu damunt hi posaria un redemptor amb la seva xaveia, un piparro de pam, l'ampolla del *Cazalla* i un os a l'esquena més doble que el ciri de Colom.

En Garraf mira irat al senyor Esteve, però aquest xiula un valset, acompanyant-lo amb copets de dit a la butxaca de l'ermilla.

—Veig que els dos coincidíu—observa En Just.

El senyor Esteve i el company Garraf protesten.

—Sí, sí—afirma En Just.—Tots dos poseu a sota, de quatre grapes, al burro de treball. L'organització actual no és, i li falta molt, perfecta. La que volen els exaltats destrueix la llibertat, que és l'aliment espiritual de l'home. Ni una cosa ni l'altra.

—Doncs, com la voldríeu, vós, la Societat?—pregunta el senyor Esteve.

—Què hi ha millor que els soviets?—cria En Garraf.

—No ho sé; que jo no tinc, per dissort, prou lletra per a trobar el secret de la felicitat humana. Si hagués de concretar en uns dibuixos el meu ideal, encarregaria a l'Opisso que fes una colla de pagesos entrant a «El Siglo» a proveir-se i una colla d'obres anant a cercar la minestra a la Boqueria. Uns i altres sense diners, naturalment.

—Això no és possible!

—Això fora possible si prèviament fessin entre tots una enèrgica neteja dels ganduls de levita i dels bagarros de brusa.

El senyor Esteve i el company Garraf paguen, s'aixequen i se'n van, deixant sol al pacífic Just.

JEPH DE JESPU

D'ARA

¿On van aquelles noies que mouen tanta gresca amb vestits colò rosa i els braços a la fresca, mostrant les pantorrilles amb mitges transparents, la cara enfarinada i els llavis amb pintures, tot rumbejant les seves ridícules figures, cridant amb sòn escàndol l'atenció de les gents?

¿On van tant escotades i amb tal extravagància demostrant ésser amigues d'excessiva elegància, fent deu mil equilibris damunt dels talons alts? Sa testa circumdant-ne, les molt desvergonyides, amb una cinta negra... Pobretes flors marcides!... Donetes d'artifici... L'origen de certs mals...

¿On van tant vanitoses, tot elles picardia, les reines del cinisme i la coqueteria, que de quin modo viuen no ho sap quasi ningú?

On van aquelles noies en mig de sa gatzara, fàcilment s'endeuina car no és cap cosa rara: Van a missa de dotze. N'estic més que segü!

P. QUIET

Lliguem caps

EN diari de Madrid es queixa de que a la Cort el pa escassegi i de que falti l'aigua en absolut.

Per lo que toca a lo primer, té por de que sigui el propòsit del govern fer de la capital d'Espanya un poble d'anacoretes.

Voldrà dir d'anacoretes que no mengin. Respecte al segon extrem, o sigui a la manca d'aigua, es dol el diari de la desgràcia, per quant—diu,—encara que poc a poc, començava la gent a rentar-se.

La confessió és de primera. Vé a comprovar la certesa de l'adagi, que

afirma que de la sang se'n pot dir, però no se'n pot sentir.

Si qualsevol periodista de casa nostra arriba un dia a escriure que la població de Madrid es compon d'un aplec de bruts, no els dic res del terratrèmol i l'escàndol que s'armava.

El comentari més apropiat a la declaració que acabem de recollir, és dir, a *confesión de parte...*

Sia com se vulga, és lo cert que estan els madrilenys ben frescos, malgrat la falta d'aigua.

Resulta que el problema de les subsistències s'aguditza a Madrid en termes verament aterradors.

Perquè no és lo superflu, ni tan sols lo secundari, lo que manca a la població, sinó que careix aquesta dels elements essencials per a anar mal vivint.

Antigament quedava la fórmula del de-juni, de l'abstinència rigurosa, condensada en la frase a pa i aigua.

Era la representació de la misèria absoluta. Ens imaginàvem per ella la pitjor de les privacions.

La falta de pa i aigua s'ha convertit, a Madrid, en una habitud, en quelcom d'ordinari.

Lo pitjor és que l'autor del tràgic article a que'ns referim, que és una queixa, i un crit d'angoixa, afegeix al seu raonament un *sin esperanza*, que val per totes les exclamacions.

La *Epoca*, orgue del Govern, s'estranya de l'estat de irritabilitat de que d'un temps ençà vé donant mostra el poble de Madrid.

Un *pueblo tan pacífico y gobernable*, diu la *Epoca*, posant en l'afalac tot el desconsol i l'amargor del qui veu escapar-se-li de les mans un tresor que ha vingut usufructuant anys i anys.

El diari que tan fonament es dol de que no disposi el poble del pa i l'aigua indispensables per a anar tirant, apunta la sospita de que en un moment donat cerqui la gent els substituïus, que—declara—podrien ésser altament perillosos.

No diu que no hi ha *esperanza*?
O és que desfa amb la cua lo fet amb el cap, i viceversa?

B. D. R.

Tripes a la japonesa

Un tal Toro, capità del cos de seguretat, i «otro que tal» nomenat Torner, inspector de policia, de la mena de gents que donen fum en lloc de donar llum, per ressentiments de l'ofici decidiren desafiar-se, dimecres passat, a Les Planes de Vallvidrera.

I ben dematinet, per allà a les cinc, al primer tren que surt de la Plaça de Catalunya... au, cap amunt, amb el farcellet de les eines de matar-se, com aquell qui duu la minestra i es disposa a anar a fer una costellada.

Un cop arribats al *campo del honor* (?) que era la clàssica Font de l'Alba (oh, mare Natura, perdoneu-los!), en comptes de beure un tragueta d'aigua d'aquella tan bona, que'ls hi hauria refrescat la mala sang, s'abraonaren com a feres, davant dels respectius testimonis—vaja unes animes!—i atacant-se furiosament amb aquelles armes que ells, els policies, fan servir per a empaitar a la gent dolenta, quan no a obrers i a catalanistes, s'obriren el ventre tots dos a la vegada, ni més ni menys que com ho farien dos guàrdies del Mikado en el país del Sol.

Resultat: que el Toro (que'n fan de mal els toros, d'un temps ençà) va treure les tripes al Torner, havent d'ésser retirats, l'un a la clínica i l'altre al cementiri.

Naturalment, el crim reglamentat de que fem referència, fou objecte de molts comentaris i anatemes.

Sobre tot per part dels amics d'anar a disfrutar de les belleses de Vallvidrera, que no voldrien que els pinxets prenguessin les nostres alegres muntanyes per *campo d'un honor* molt discutible.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Cada cosa té el seu nom

ARRAN de la formació de l'actual ministeri, titllarem al senyor Bergamín d'ésser el punt negre, el principal obstacle posat en el camí del senyor Dato.

Per les seves condicions de caràcter, per la seva propensió a certa mena de solucions de govern, per la seva impetuositat i afany de predomini, comparavem al senyor Bergamín amb En Lacierva. La semblança no pot, al nostre entendre, ésser més exacta.

Ha vingut la pràctica a dir com no ens enganyàvem en l'apreciació. Són incomptables les vegades que s'ha vist el senyor Dato obligat a aclarir o rectificar manifestacions comprometedores fetes pel senyor Bergamín, que's pinta sol per a crear conflictes al govern; per a comprometre's personalment, o posar en postura difícilíssima als seus companys.

El defecte principal del senyor Bergamín està en volguer entendre en tots els assumptes i en voler ficar en tot cullerada. En sortir-se de l'esfera que ministerialment li està assignada, invadint el terreny dels seus companys.

Com a bon andalús, i seguint una tradició de la política espanyola, té per a cada una de les qüestions més greus, per als moments més difícils, un xisto o un conte, que aplica a les circumstàncies. Farà o no farà gràcia als qui l'escollin. Lo cert és que d'aquesta manera surt el ministre del pas. Què hi fa que la serietat se'n ressentí?

Ara mateix, al glossar el viatge del rei, s'ha sortit el senyor Bergamín de pollaguera. La seva fantasia, tan decantada a exagerar els fets, el seu verb ocurrent, que manté deserta l'atenció dels periodistes, s'ha desbordat parlant de la vinguda del rei a Barcelona. Com si la veritat no bastés, ha inventat tota una sèrie de fantàstics aconteixements, dels que no teniem per aquí la més lleu notícia.

I ha posat en la narració tal quantitat de color i de salsa, que ha estat a dos dits de comprometre lo mateix que tractava d'exaltar. A punt de convertir en ridícula un fet explicable i natural.

La incontinència del senyor Bergamín ocasionarà an En Dato contratemps de consideració. Es el defecte dels que enraonen sense sospesar les paraules.

Es la política del *gracejo*, de la lleugeresa i la insubstancialitat.

A Madrid en diuen de la *bagatela*. Nosaltres, de la *poca-solta*.

TABER

DITXÓS VIATGE!

Fa ja prop de quinze dies que'l viatge és va realitzar, i encara ressona l'eco de l'èxit amb ell lograt.
«Allò va sè un cop de màgica!»
«Una festa colossal!»
«Una efusió indescriptible!»
«Un frenesí no vist mai!»
Els diaris no troben modo d'acabar-ho d'explicar; sempre surten noves frasses, sempre queden nous detalls.

El "papu" d'Amèrica

—Vaja, prou!... A veure quan acabareu de fer-me ballar!

Allà el poble es desbordava; aquí dos vells van plorar; a tal lloc semblaven bojós; a tal altre, esperitats.

El bombardeig telegràfic segueix tan ferm i vibrant quasi com el primer dia que van començà a tirar.
«L'enhorabona per l'èxit.»
«Mil aplausos, don Eduard.»
«Se'l felicita de veres.»
«Rebi un carinyós abràs.»

En fi, que en l'Història pàtria aquest viatge hi quedarà com un dels fets més gloriosos dels temps presents i passats, doncs el siti de Numància, la batalla de Tetuán i el descobriment d'Amèrica són res, amb ell comparats.

I—ara, ara vé el bo—aquest èxit tan hermós ¿a qui pertany?

Quédin-se pasmats; a en Dato! al geni fenomenal

que avui, per fortuna nostra, guia la nau de l'Estat.

Ell es qui, amb la seva manya, astut, ha anat disposant tots els detalls de la cosa;

ell ha omplert els sacs de mà, ell ha fet l'itinerari,

ell ha donat la senyal, ell ha indicat les parades,

ell es qui ha marcat el pas en tots els moments del viatge, ell, ell, el Cook nacional!...

Què vol di això?... Senyor Dato: Doncs els fets han revelat la seva aptitud, no badi,

que a la ocasió, com ja sap, la pinten calva, i seria un disbarat dels més grans no aprofitar la fortuna que li ha caigut a la mà.

Abandoni la política, que és, aquest, avui, un ram que no més dona disgustos, i, sense perdre un instant, faci pública en els diaris, en la secció de reclams, un gran anunci que digui:

«Dato Agent matriculat de viatges de totes classes. N'organitza de triomfals, avisant sols amb un dia d'anticipació. Es prova.»

Què tal? Li agrada l'idea? Si?... Arriba, doncs!... No li va? Deixem-ho corre i perdoni; altres l'aprofitaran!...

C. GUMÀ

Psicologia del poble català

que no hagi viscut dins de la terra catalana, li serà quelcom difícil fer-se una perfecta idea de la psicologia i caràcter dels catalans.

Car si consulta els diaris, llibres i totes altres opinions, veurà que la major part d'elles afermen que l'esperit del poble de Catalunya és individualista, la qual cosa constitueix una forta falsetat, ja que—deixant nombrosos exemples que'ns podria furnir la història—aquests mateixos jorns, davant de l'escamesa dels centralistes contra la Mancomunitat, s'ha constatat palesament la unitat de tots els partits polítics catalans per a la defensa dels drets de Catalunya.

També se'ns ha titllat d'estar posseïts d'un temperament aspre i dur; però els titlladors que això afirmen, no saben que més aspres resulten ells amb llurs menyspreances i que si qualque cop som durs en els nostres fets, és per tal que llur llambresca política no'ns deixa mai de molestar-nos.

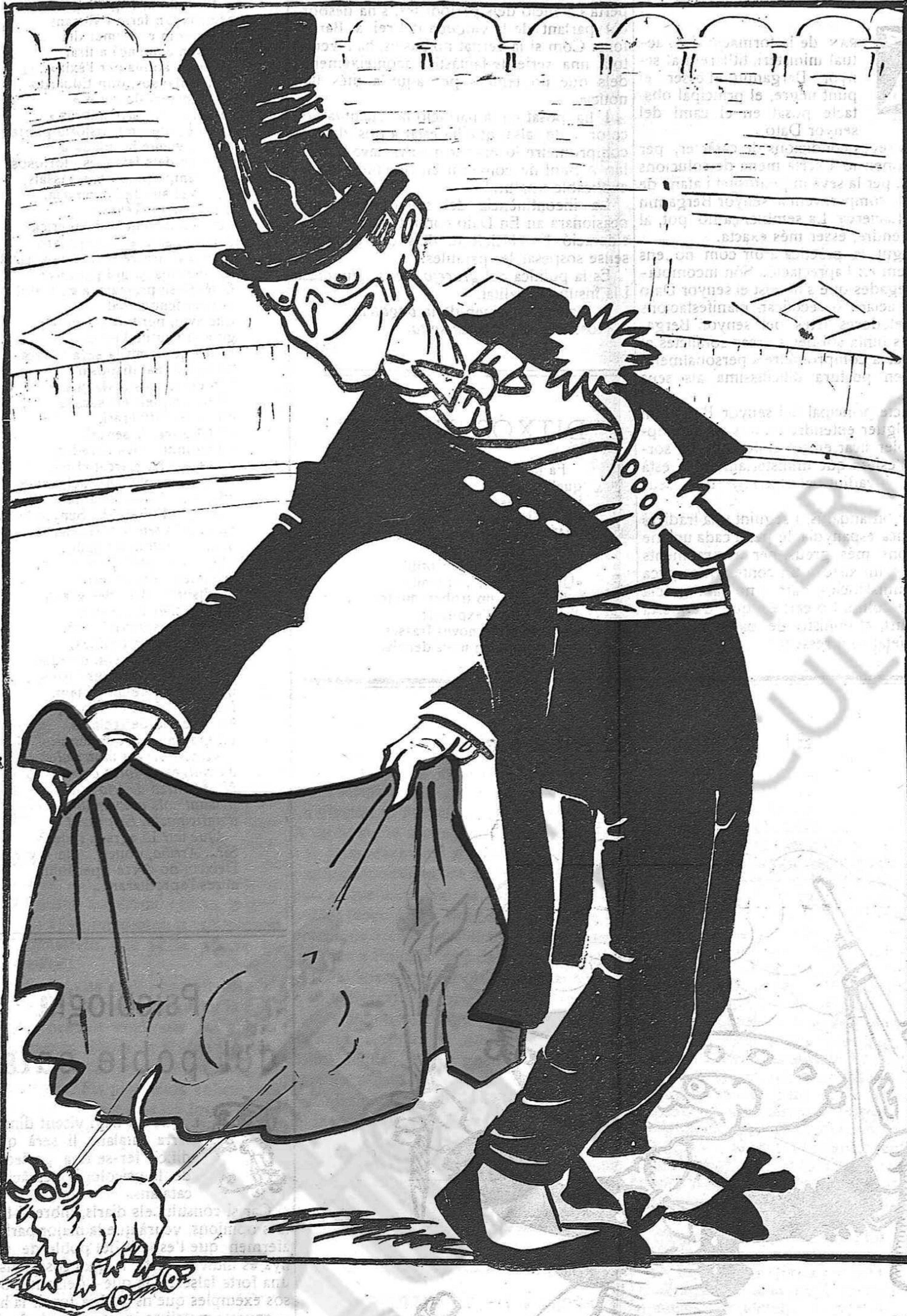
I finalment, una de les ofenses que més excel·leix per la seva injustícia, és la que fa temps digué l'Unamuno, en la qual afirmava que als catalans ens ofega l'estètica.

I, amics, afirmar això és desconèixer la nostra història, puix en els catalans ço que els fa i els ha fet adenantar ha sigut justament l'estètica, car si Catalunya ha tingut una Renaixença, l'ha tinguda mercès al més dilecte art de les arts formoses, ço és, els Jocs Florals o, millor dit, la poesia.

També la llengua, mitjançant la depuració, ha tornat a emprar-se amb galanura.

I avui dia, quan es vol evocar la pàtria,

El gran Llapissera, o una "suerte" del toreig èdmic

—Eh que estic bé de faròls?...

s'organitzen una gentil munió d'aplecs, festes i homenatges, dins els quals una volior de jovencells canten himnes catalans i ballen dances catalanes, mentre els polítics, savis i totes altres gents serioses laboren per la ciència i engrandiment català.

En fi, si el verb català i la col·lectivitat catalana s'ha reivindicat quelcom, ha sigut mercès a l'estètica.

Queda, doncs, constatat que els catalans no som ni individualistes ni aspres, però sí que som estètics.

CABRÉ I OLIVA

Tot just acabaven de donar el càrrec de Inspector general de Primera Ensenyança al francassat ex governador Mestre Laborde, que aqueix senyor va presentar la dimissió irrevocable.

Natural! Com podia entrar a Primera Ensenyança, si és un subjecte que encara ha d'anar a parvuls!

Per a celebrar l'èxit de aquell famós viatge, foren convocats a un gran banquet tots els gentils homes de Barcelona; però al realitzar-lo's trobaren amb que molts s'havien quedat a casa per malalts.

I es compren!... són tan madurs, pobrets!... A la seva edat no poden trobar-se sinó «gentils homes» sense gentilesa.

Kolossal!

Ja deuen haver llegit que els somatentistes preparen un banquet de disset mil coberts.

Un servidor proposa que aqueix àpet el donguin en el redondel de la Plaça Monumental.

I que a l'hora dels brindis deixin anar un Maura.

Vui dir, un Miura.

Es diu que d'ara endavant el Cabilde Catedral vol donar molta més solemnitat a la funció nomenada «Les quaranta hores».

Si, vaja, ara com que tot se puja... un cinquanta per cent, en comptes de «quaranta hores» seran seixanta.

Llegeixo:

«Ha salido para Londres don Francisco Cambó.»

Envejetes.

Devia sapiguer que no fa gaire van aplaudir allí a la Raquel Meller, i ara vol veure si'l contracten an ell.

La imatge de Sant Cristòfol que s'venerava a la capella del carrer Alt de Sant Pere, amb motiu de les obres de la Reforma, ha sigut treslladada a un altar de la parròquia de Sant Francisco del mateix carrer.

Felicitem a Sant Cristòfol.

Ditxós d'ell que ha trobat habitació tan depressa, encara que sigui amb caràcter de rellugat.

Tots els inquilins obligats a saltar de les cases-poguessin arranjar-s'ho tan comodament.

Pobre Pich!...

Els radicals farrucos empenyats en expulsar-lo del partit.

I total perquè?...

Perquè va invitar al rei a pujar en el seu automòbil.

Ve't aquí una cosa que al gallego no li pas-sarà mai.

Perquè sempre va en tramvia.

Pa despistar.

Ha mort, a Barcelona, l'industrial don Dionís Millán Albiac.

Republicà «de tota la vida», fou adicte d'En Salmerón i un ferm defensor de aquella famosa Solidaritat.

Feu també el jòc dels lerrouxistes.

En 1907 sigué diputat provincial, i alguns cops havia anat en candidatura per a diputats a Corts.

D. E. P.

En el seno de la política local, aqueixos viat-gets regis sempre porten disgustos.

Ara els radicals s'enfaden amb En Pich, per-que aquest bon senyor cregué convenient dinar amb el rei, a la Capitanía General.

Carai, homes, no n'hi ha per a tant!

No havia dinat moltes vegades amb l'Empe-rador?..

Doncs d'Emperador a rei constitucional en-cara hi ha diferència.

Això vol dir que don Joan es democratitza.

Preguntat el nou Governador civil referent a lo que pensa fer amb l'odiosa censura periodís-tica, diu que va contestar:

—Penso anar-la fent desaparèixer paulati-nament.

Es dir que Paula-tinament?

Doncs, miri, aqueixa Paula és una senyora que fa catorze mesos que la coneixem.

I cregui que no ens és gens simpàtica.

S'ha de confessar, per això, que, de dues set-manes a aquesta banda, el rigorisme de la cen-sura periodística ha minvat molt.

Ara ja ens deixen dir «culs d'olla» als minis-tres i aviat ens donaran permís per a pintar an En Dato de llumanera.

Nosaltres, per això, muts!

Esperem felicitar-nos del èxit quan deixem l'obligació de visitar el Govern Civil. Aquell edifici antipàtic i fastigós del Pla de Palacio.

I sobre tot ara ens empipa anar-hi perquè qualsevol que'ns hi vegi entrar pot confondre'ns amb aquells periodistes que diu que cobren dels fondos del jòc... Ex!...

Aqueixos dies han entrat a la «Unión Mo-nárquica Nacional» de Barcelona doscents so-cis més.

Tan mateix ha sigut ben migrada la cullita!

En comparació de la sembra que's va fer.

Una mitra eclipsada per una corona.

Ha pres possessió del càrrec de bisbe de Bar-celona el doctor Ramon Guillaumet, fill d'Olot.

Naturalment, la solemnitat no ha tingut gran ressonància.

Ni entre els elements més clericals, que aquei-xos dies estaven enfeinats amb el Bisbe Dato...

y toda la compañía, i els altres que s'han quedat.

Paciència, mossèn Guillaumet.

Ja se sap que, en terra com en mar, el peixe gros se menja al petit.

Cavallers: R. F. (Manlleu): Entesos. Lo que sento és que no puc fer altre cosa que donar-li la raó.—Ollot Mari: Els versos que m'envia són molt defectuosos.—V. S. B. (Mataró): No'ns fou possible complaure'l, per varies raons.—Un obrer agricultor: Les notes de fora deuen en-viar-se firmades i rubricades. Ah!... I tenen d'esser curtes, ben curtes, quasi telegràfiques.—F. P. C.: Rebuts els tres articlets; penso que aniran tots tres. Allò que feia referència a don Angel ens sembla quelcom extemporani.—M. A. i T.: Com que, pel que's desprèn de la seva, no's neguen pas certs-fets, i com que, per altra part, no ens sobra espai, amb molt sentiment deixem de publicar-la.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8